

vexiologie

Zpravodaj Vexilogického klubu při OKD Praha 3,
obsahující odborná pojednání a informace o vlajkách

Ing. Aleš Brožek

22

VLAJKY VEXILOLOGICKÝCH KONGRESŮ

Stalo se již pravidlem, že každý druhý rok se sjízdějí vexilogové z celého světa do některého města v Evropě nebo USA, aby během několika kongresových dnů navázali osobní kontakty, vyslechli řadu zajímavých přednášek a referátů a stanovili další principy a směry vexilogické činnosti.

První mezinárodní vexilogický kongres se konal v tichém nizozemském městečku Muiderbergu od 4. do 5. září 1965. Organizátoři této významné vexilogické akce Klaes Sierksma a jeho manželka, správci Nizozemské vexilogické a heraldické nadace, srdečně přivítali na půdě nadace 42 účastníků z 8 států. Ačkoliv první kongres trval jen dva dny, jeho program byl velmi bohatý. Vexilogové vyslechli nejen 17 přednášek, ale prohlédli si i expozici praporů ukoristěných nizozemskými vojenskými oddíly ve východní Indii. Nejvíce zájmu vytvrdili přednášky G. Pasche "Je vexiologie vědou?", J.H. Rombacha "Vlajky Červeného kříže a jeho emblémy" a O. Neubeckera "Vexiologie a zákonodářství". V době konání kongresu však vlála před domem nadace jen vlajka fríské provincie, žádný speciální symbol 1. kongresu nebyl vytvořen.

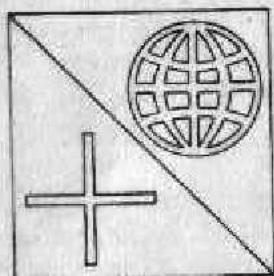
Švýcarská vexilogická společnost se stala organizátorem 2. mezinárodního vexilogického kongresu, který se uskutečnil ve dnech 1.-3. září 1967 v Curychu. Rovných 70 účastníků z 11 států vyslechlo 15 přednášek, z nichž několik bylo doprovázeno barevnými diafazitivy. Sběratele státních vlajek zaujala zejména přednáška R. Harmigniese o historii konžských vlajek a G. de Graafa o liberijských vlajkách. Zpestřením kongresového programu byla prohlídka bohaté kolekce starých praporů a konzervátorské dílny prá-

porů a uniformem ve švýcarském národním muzeu i promítání čtyř krátkometrážních filmů o oslavách Dne vlajky ve Švédsku a dvou barevných filmů o historii kanadských státních symbolů.

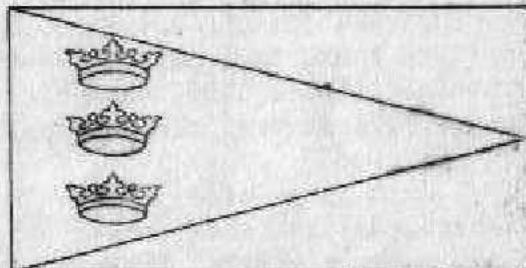
V zahajovacím projevu seznámil L.Mühlemann přítomné odborníky s vlajkou navrženou u příležitosti 2. kongresu. Tvoří ji koso rozdělený čtvercový list. Trojúhelníkové pole v žerdové části je modré a nese bílý zkrácený středový kříž. Trojúhelníkové pole ve vlažící části listu je bílé a modrou stylizovanou kresbou zemské koule. Symboly hostitelské země (bílý středový kříž) a hostitelského města (curyšskou městskou vlajku tvoří modrobílý koso rozdělený list) jsou zastoupeny v této vlajce. Modrobílé pole s malým středovým křížem připomíná tzv. "Fähnli" nošené v 15. stol. curyšskými vojenskými oddíly, a symbolizuje tak vojenské prapory jako jeden z důležitých vexilogických materiálů. Stylistická zemskoule je symbolem lodní plavby a vzdálených oceánů, na nichž vlály první vlajky, a rároven zdůrazňuje mezinárodní charakter vexilogické činnosti. Vlajku navrhl Louis Mühlemann a jeho návrh realizoval Paul Krog.

V r. 1969 se poprvé konal kongres v USA. Kongresové poplatky zaplatilo 64 vexilogov ze 12 států, do Bostonu jich však přijelo jen třicet ze šesti států. Kromě referátu L. Philippa "Francouzská trikolora a její vliv na vlajky celého světa" a kromě úvahy G. Pasche na téma "Proč je na vlajkách jen šest barev?" vyslechli přítomní vexilogové během tří kongresových dnů ještě dalších 16 přednášek, navštívili historická města Cambridge, Lexington a Bedford i prohlédli si zbrojnici Johna Woodmana Higginse ve Worcesteru. Při příležitosti kongresu byla instalována řada výstavek (historické vlajky Španělska, vlajky na poštovních známkách, nepálské vojenské prapory) a byl promítán film o užívání vlajek na Haiti. Poslední den kongresu zasedala FIAV a přijala konečné znění stanov.

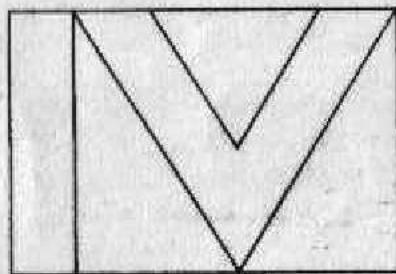
Společně s vlajkami vexilogických společností a FIAV byla při zahajovacím ceremoniálu dne 5. září slavnostně vztyčena vlajka 3. kongresu. Její autor dr. Whitney Smith použil opět barvy vlajek FIAV a 2. kongresu, protože jsou rovněž bostonskými barvami a objevují se i na vlajkách pořádajících organizaci. Vlajku kongresu tvoří

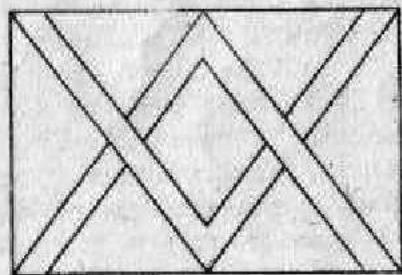
2. KONGRES

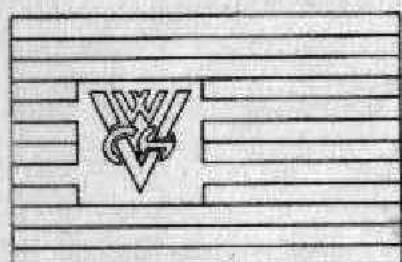
3. KONGRES

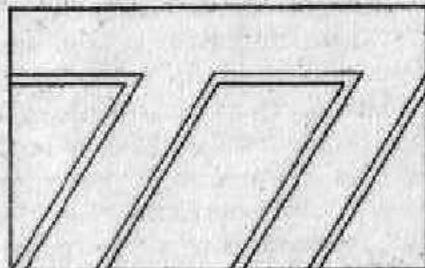
4. KONGRES

5. KONGRES

6. KONGRES

7. KONGRES

bílý list, na nějž je položen modrý klín s hrotom u vlajícího okraje. V žerdové části jsou pod sebou na klinu umístěny tři zlaté koruny symbolizující, že kongres je již třetí v pořadí. Tři koruny jsou však rovněž charakteristickými symboly Bostonu, protože se objevují v mnoha místních znacích (např. ve znaku bostonské univerzity). Klín svým tvarem připomíná hlavici oštěpu a symbolizuje vliv kongresu na úspěchy v oblasti vexilologie. Poměr šířky k délce vlajky je 1:2.

V roce 1969 došlo ještě k jedné významné vexilologické události. Městská rada Temse, belgického města ležícího na Šeldě, pozvala vexilologické odborníky z Evropy k neformální schůzce evropských vexilologů. A tak 54 účastníků z 8 evropských států mělo možnost ve dnech 12. až 14. září vyslechnout sedm přednášek a prohlédnout si bohatou kolekci vlajek a praporů v temském muzeu. Mezi nejhodnotnější přednášky bezesporu patřily referáty Kl. Sierksmy "Hanzovní vlajky v Nizozemí" a J.F. van Dulma "Úvod do historie signálních vlajek v Nizozemí". Při příležitosti schůzky evropských vexilologů nebyla užívána žádná speciální vlajka.

Čtyři červnové dny strávili vexilologové v roce 1971 v Turinu. Ve dnech 24.-27. června se tam totiž uskutečnil 4. mezinárodní kongres, jehož organizace byla svěřena společnosti Accademia di s. Marciano, která se kromě vexilologie především zabývá historií vojenství, vojenskými uniformami a zbraněmi. Z patnácti států přijelo celkem 74 účastníků. Bohatý kongresový program zahrnoval 15 přednášek (největšího úspěchu dosáhl francouzský vexilolog L.Philippe s přednáškou o vlajkách indických knížectví), návštěvu několika muzeí a prohlídku restaurační dílny v Aramengu.

Vlajku 4. mezinárodního vexilologického kongresu navrhl Aldo Ziggito a jeho manželka ji zhotovila z hedvábí. Vlajka se skládá z modrého listu, na nějž je těsně k žerdi položen žlutý svislý pruh a vedle něho žlutá krokvice tak, že se její hrot dotýká dolního okraje listu. Svislý pruh a krokvice připomínají jak římskou číslici čtyři, tak i iniciály slov "International" a "Vexilologie". Barvy vlajky jsou nejen barvami města Turinu, ale i barvami vlajek FIAV a pořádající společnosti. Poměr šířky k délce vlajky kongresu je 2:3 (originální prapor měl velikost 80 cm x 120 cm a jeho částí byla žerd s heraldicky zdobeným hrotom). Šířka svislého pruhu i obou ramen krokvice byla stanovena jako 1/6

délky listu.

Na zasedání FIAV během turinského kongresu byla přijata nabídka britské vědecké vlajkové společnosti Flag Institute uspořádat 5. mezinárodní vexilogický kongres ve Velké Británii. A tak se ve dnech 13.-18. září 1973 sjelo do Londýna 56 účastníků ze 14 států. Stejně jako při předchozích kongresech byla přednesena řada hodnotných přednášek a zorganizována návštěva dvou muzeí (národní vojenské muzeum, národní námořní muzeum), které jsou známa bohatými sbírkami vexilogických materiálů a knih. Během návštěvy institutu Společenství se promítaly krátkometrážní filmy "Vlajky a emblémy světa", "Vlajková etiketa" a "Oslavy bahamské nezávislosti". Přednášek bylo jen deset. Nejvíce zaujal referát dr.C.Pamy o historii státních vlajek užívaných v Jižní Africe v 19. a na začátku 20. století a příspěvek A.Rabbowa k problému klasifikace barev na vlajkách.

Vlajka 5. kongresu byla slavnostně vztyčena 14. září v 11,30 hod. a spuštěna 17.září ve 12,30 hod. Jejím autorem je výtvarník a vexilog Jack Verhoeven ze Sevenoaks.

Ve svém návrhu použil dvě propadené krokvice, které umístil na bílém listu. Krokvice, jejíž hrot se dotýká horního okraje, je modrá; druhá krokvice je červená. (Kresba ve Vexilogii č. 6, s.43 ukazuje rubovou stranu vlajky 5. kongresu.) Rozměry kongresové vlajky nebyly stanoveny. Stolní vlaječky vyrobené u příležitosti londýnského kongresu mají strany v poměru 2:3 a šířka ramen krokvic se rovná 1/15 délky listu. Červená, bílá a modrá barva vlajky jsou barvami hostitelské země i hostitelské společnosti. Krokvice připomínají písmeno "V" i římskou pětku a zdůrazňují charakter a pořadí kongresu.

Místem zatím posledního vexilogického kongresu, který tentokrát nesl přívlastek šestý světový, se stal opět nizozemský Muiderberg. Organizátorem významné vexilogické události byla znova nizozemská vexilogická a heraldická nadace. Ve dnech 16.-20. dubna 1975 hostila rekordní počet účastníků: 97 z 15 států. (Referát o průběhu 6. vexilogického kongresu jsme přinesli v 16. čísle Vexilogie na s.181-186.)

Ve všech přistavech, kde kotvila loď "Prinses Christina", byla vztyčována vlajka kongresu o rozměrech 4 x 6 m. Jejím autorem byl Klaes Sierksma. Jako předloha mu posloužila zná-

má vlajka holandské Západoindické společnosti ze 17. stol.
Vlajku kongresu tvoří 12 vodorovných, střídavě červených,
bílých a modrých pruhů s bílým čtvercovým polem v žerdové
části. Do čtvercového pole je položen emblém kongresu:
Velké modré písmeno "V" mezi jehož ramena je vsunuto černé
písmeno "W", a do jeho ramen je vpleteno bílé "C" a bílá
číslice "6". Písmeno "C" i číslice "6" jsou černě konturo-
vány. Vzdálenost středu čtvercového pole od žerdového i hor-
ního okraje je rovna 1/3 délky listu, délka jedné strany
pole měří také 1/3 délky listu. Poměr šířky k délce vlajky
je 2:3. Barvy pruhů i emblému připomínají místo konání kon-
gresu. Písmeno "V" je počáteční hláskou slova "vexilologie",
"W" slova "světový" (holandsky wereld), "C" slova "kongres"
a číslice řest určuje pořadí kongresu.

Na vexilogickém kongresu v Muiderbergu seznámil dr.
Whitney Smith přítomné vexilology s chystanou vlajkou příš-
tího 7. kongresu, jenž se bude konat ve dnech 10.-14. června
1977 ve Washingtonu a jehož organizace byla svěřena Severo-
americké vexilogické společnosti. Vlajku washingtonského
kongresu bude tvořit modrý list, na který bylo položeno čer-
vené pole ve tvaru dvou arabských sedmiček postavených za
sebou. V místech, kde se modré a červené pole dotýká, je
bílé lemování. Autorem vlajky je člen Severoamerické vexilo-
logické společnosti Stephen Stringfellow. Jeho návrh zví-
tězil v soutěži vypsane r. 1975. Barvy vlajky (červená,
modrá a bílá) jsou barvami Severoamerické vexilogické
společnosti i státní vlajky USA. Dvě červené sedmičky při-
pomínají rok, v němž se kongres uskuteční a zároveň i sku-
tečnost, že washingtonský kongres bude již sedmý v pořadí.

Michail Nikolajevič Vadolskij, Tbilisi

SYMBOLIKA GRUZÍNSKÝCH PRAPORŮ

Staré státní formy, jako např. Babylonie, Asýrie, Egypt,
Persie, Chetitská říše, Urartu, Iberie, Arménie, Řecko a Rím,
měly své standarty a emblémy - symboly, které vyjadřovaly
ideje jednotlivých období. Stará symbolika je neméně zajímavá
než např. současná symbolika vlajek národů Východu a Západu,
která v podstatě vznikla ze starých tradic a dosud v řadě
připadají užívá staré emblémy, i když už s přeneseným myšlen-
kovým obsahem.

Tento článek se bude zabývat historií gruzínských praporů, jež je spojata i s existencí předků Gruzinců - Chetitů. Chetitská říše dosáhla svého vrcholu v 15.-14. stol. př.n.l. Náboženská symbolika se promítla nejen v kultovních předmětech, ale i ve zbraních, standartách a jejich čnělkách. Na kresbách chetitských standart, jež se zachovaly až do naší doby, nejčastěji vidíme kříž, symbol života. Kříž byl vkládán do kruhu (symbol slunce) a zdobil čnělku žerdi. Archeologické vykopávky na území Gruzie odhalily dvě zajímavé čnělky. Na jedné se zobrazovalo sluneční božstvo v podobě jezdce na koni ozdobeného rolničkami, na druhé, zlaté, krádející lvi. Častými emblémy Chetitů byly také hvězdy s různým počtem cípů, měsíc, soustředné kružnice (symboly slunce). Méně častěji byl znázornován dvouhlavý orel. V podstatě byla chetitská symbolika těsněji spjatá s astrálním kultem.

Pro historii gruzínských praporů měly velký význam standarty Kolchidské říše, jež vznikla v západní Gruzii v 6. stol. př.n.l. Neznáme sice podobu těchto standart, avšak některé emblémy Kolchů se uchovaly a jsou vyobrazeny na mincích, tzv. kolchidkách. Nejčastěji se na nich objevují lvi, býci a neobvyklá postava s lidským trupem a hlavou býka. Můžeme předpokládat, že některé z těchto emblémů figurovaly i na kolchidských standartách. Navíc do gruzínské i evropské symboliky pronikla od palestinských přistěhovalců šesticípá hvězda (Davidův štit) a pěticípá hvězda (Salamounova pečeť).

Gruzínské prapory z 1. stol. se nedochovaly. Je třeba předpokládat, že v jejich symbolice jsou patrný stopy starého kultu, který neodolal vlivu perského mazdeismu s jeho známou symbolikou okřídleného slunce, obětního stolu a ptáků, nebeských poslů.

Epocha křesťanství zrodila novou, křesťanskou symboliku, ale neoprostila ji zcela od starých tradic. Dodnes se uchoval zlomek gruzínské standarty z 5.-6. stol., zdobící chrám Bolnisi. Tento zlomek (kříž v ovále) připomíná svými prvky standarty Chetitů, avšak kříž již nese křesťanské myšlenky. Pravděpodobně to je jediný vzorek standarty z doby první gruzínské dynastie Parnavaziani. Nevíme, jak vypadaly prapory dynastie Chosru, avšak známe celou řadu praporů poslední dynastie Bagrationů.

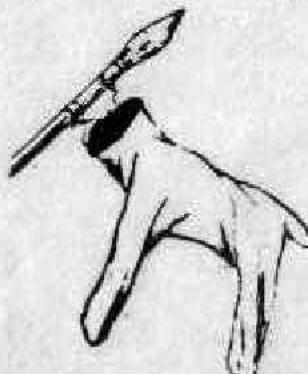

ČNĚLKA STANDARTY CHETITŮ

ZLOMEK ZLATÉ STANDARTY CHETITŮ,
1.-2. TISÍCILETÍ PR.N.L.

ČNĚLKA STANDARTY,
12. STOL.

SVANSKÝ VOJENSKÝ PRAPOR,

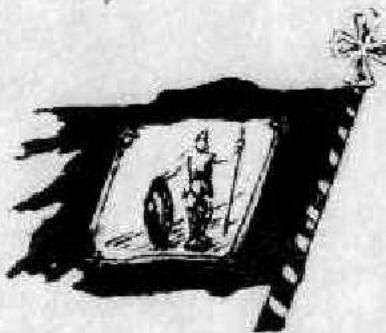
12. STOL.

NEJBĚŽNĚJŠÍ TVAR GRUJÍNSKÝCH
PRAPORŮ, 14.-19. STOL.

ČNĚLKA STANDARTY,
13. STOL.

MEGRELIJSKÝ VOJENSKÝ PRAPOR,

17. STOL.

VOJENSKÝ PRAPOR Z KARTILI,
17.-18. STOL.

OBLASTNÍ GRUZÍNSKÉ PRAPORY ZR 17.-18. STOL.

OSETIE

KARTLI

KACHETIE

SVANETIE

MEGRELIE

IMERETIE

SAMCHE-SAATAHAGO

GURI

ABCHAZIE

Dříve než podáme přehled praporů tohoto období, zmíníme se o amkarských praporech. Amkary byly organizace řemeslníků a vznikly v Gruzii v 10. stol. Každý cech měl vlastní prapor se symbolem svého výrobku. Naneštěstí staré amkarské prapory ani jejich symbolika nám nejsou známy. Přesto je třeba uvést tzv. "vlastnické značky", heraldické znaky raného středověku, které nakreslili zedníci na kameně zdi starých chrámů. Mezi značkami jsou pravděpodobně i symboly cechů, které se mohly objevit i na praporech. Jsou nám známy pouze amkarské prapory z konce 19. stol. a začátku 20. stol. Na jednom z praporů je výstižná kresba, znázorňující proroka Ilju, jak uhání ve voze po oblacích. Starí lidé věřili, že hrom při bouřce spůsobuje rachotici vůz proroka Ilji, a tak se tento obraz objevil na praporu řemeslníků, kteří zhotovovali vozy.

Z vojenských praporů je nutné připomenout svanský prapor "lev" (lev). Prapor patrně pochází ze 12. století, jak usuzujeme podle nápisu na čnělce, a zřejmě jej věnovala carevna Tamara obyvatelům "Údolí lva", kam patřila i Svanetie. Samotný lev byl sesít z látky tak, že se obraz lva třepetal ve vzduchu při jezdeckém útoku.

Carské prapory měly na listu vyšitý státní znak Gruzie spolu s dložním Kristovým šatem ve středu. Existovaly také carské prapory s kresbou svatého Jiří na koni nebo bez koně. Velmi zajímavá je stříbrná čnělka praporu carevny Rusudany. Čnělka má tvar slunce; na jedné straně je vyražena bohorodička a na druhé Kristus. Z poněkud pozdější doby pochází čnělka s kresbou náboženského charakteru. Byla nalezena v jeskyni v Betlemi. Zajímavý tvar májí čnělky praporů cara Tejmuraze II. a feudiála Konstantina Bagrationa-Muchranského: v kruhovém stříbrném disku je sv. Jiří na koni.

Prapory gruzínských oblastí 17. a 18. stol. jsou vyobrazeny v "Zeměpisném atlase" careviče Vachuátiho. V té době byla Gruzie rozdrobena na řadu carství a knížectví (Kartli, Kachetie, Imeretie, Guri, Megrelie (Odiši), Svanetie, Sameche-Saatabago, Abcházie a Adžárie), která musela neustále odolávat útlaku Turků a Peršanů. Autor atlasu, carevič Vachtanga VI., vladaře Kartli. Proslavil se nejen uvedeným "Zeměpisným atlasem" vydaným v 18. stol. v Moskvě, kam také v r. 1724 emigroval, ale i zevrubnou

"Historii Gruzie". V současné době je Vachuštiho atlas uložen v oddělení rukopisů Gruzinské akademie věd.

V "Zeměpisném atlase" je vyobrazeno celkem 15 praporů: 12 oblastních a 3 carské. Emblémy jsou černobílé a jsou umístěny na jednobarevném podkladě; rubová strana má převážně jinou barvu. Na praporu Kartli jsou vyobrazeny předměty, symbolizující civilní a vojenskou vládu - žezlo a meč. Zprava jsou obklopeny býkem a zleva lvem, symboly dávných Kolchů. Podklad i rubová strana jsou hnědé. Na růžovém praporu Kachetie (rudá rubová strana) vidíme kresbu okřídleného koně Pegasa, nebeského posla, držícího vlajku s hvězdou. Prapor Imeretie tvoří velmi populární gruzínský symbol dobra a klidu - jelen s křížem na hlavě na zeleném podkladě. Nad ním je půlměsíc a koruna. Rub vlajky je světle žlutý. Prapor Guri se skládá z kresby běžící laně, symbolu klidu a míru, s šesticípou hvězdou. Šesticípá hvězda je často užívaným prvkem v gruzínské a arménské heraldice. U této vlajky je podklad tmavě růžový a rub žlutý. Kresbu býka lze nalézt i na vlajce Samcche-Saatabago. Nad býkem je prapor země s mečem a hvězdami. Podklad je zelený, rubová strana je modrá. Na světle hnědém praporu Megrelie (Odiši) je znázorněn divoký kanec a nebeský posel pták. Rubová strana je tmavě hnědá. Starý kulturní symbol země - medvěd - je vyobrazen na modrém praporu Svanetie (rudý rub). Další starý kulturní symbol - kozel - se objevuje na praporu Abcházie. Na světle zeleném podkladu jsou mimo to tři vlajky symbolizující tři oblasti země. Rub je rudý. Pardál, dávný symbol Osetie, se objevuje na vlajkách Osetie a Rani. V případě osetinské vlajky stojí před hradbou hor, podklad je růžový a rub modrý. U vlajky Rani je podklad světle zelený a rubová strana hnědá. Širván, ovládaný Gruzíii, užíval podle Vachuštiho také prapor: na žlutém podkladě a ružovém rubu je kůň a pardál. Na světle zeleném praporu Somchitie (hnědá rubová strana) je zobrazen pavouk na pavučině. Symbolika tohoto praporu nám není známa.

Symbolika gruzínských praporů je velmi rozmanitá a zajímavá. Existuje však stále ještě celá řada otázek a dohadů, jež čekají na objasnění. Objeví-li se v budoucnu studie, která podrobně a kriticky zpracuje historii gruzínských praporů a vlajek, nelze než ji uvítat. /Přeložil ing.A.Brožek/

NOVÉ VLAJKY

STŘEDOAFRICKÉ CÍSAŘSTVÍ

Dne 4. prosince 1976 vyhlásil na závěr svého jednání sjezd vládnoucí středoafriické strany Hnutí za sociální evoluci Černé Afriky změnu státního zřízení dosavadní Středoafriické republiky. Tato země byla prohlášena konstituční monarchií v čele s císařem, kterým se stal dosavadní prezident Salah Eddin Ahmed Bokassa. Je otázka, zda schválená ústava Středoafriického císařství akceptuje změnu dosavadní středoafriické státní vlajky, ke které došlo již v říjnu 1976. Tehdy totiž prezident Bokassa pod vlivem přijetí islámské víry rozhodl, že hvězdu na státní vlajce doplní půlměsíc, symbol islámu. Vlajku tedy tvoril list o poměru stran 3:5 se čtyřmi horizontálními (modrý, bílý, zelený a žlutý) a červeným vertikálním pruhem uprostřed. V horním rohu bylav modrému pruhu žlutá pěticípá hvězda ve žlutém půlměsíci.

ES

BASKICKO

Od 19.ledna 1977 se na základě rozhovorů mezi španělským ministrem vnitra a delegací baskických starostů smí v baskických provinciích Španělska /Álava, Guipúzcoa, Navarra a Vizcaya/ oficiálně vyvěšovat i baskická národní vlajka. Její používání bylo zakázáno od konce 30. let. Baskická národní vlajka - ikurrina - je tvořena červeným listem se zeleným ondřejským křížem, přes který je položen bílý středový kříž. Uznání baskické národní vlajky je prvním krokem k opětovnému navrácení autonomie a národních práv Baskům, jimž byly odňaty po porážce Španělské republiky. Poprvé ztratilo Baskicko autonomii od roku 1876. V r. 1932 byl přijat návrh na autonomní baskický stát, schválený referendem v r. 1933. Teprve začátkem r. 1936 byla autonomie Baskicka (Euzkadi) vyhlášena. Ještě v průběhu občanské války vyhlásili Baskové tzv. Republiku sedmi provincií (podle čtyř španělských a tří francouzských - Labourd, Basses-Navarre, Soule, které tvoří nyní departement Basses Pyrénées). V červnu 1937 baskická autonomie skončila. V čele současného boje za autonomii stojí od r. 1956 organizace Euzkadi ta Askatasuna (ETA) a Baskická socialistická strana.

pr

NAGRIAMEL

V souostroví Nové Hebridy, které je od r. 1906 britsko-francouzským kondominiem se v posledních letech projevily separatistické tendenze některých ostrovů. V r. 1973 došlo např. k pokusu o vyhlášení nezávislosti ostrova Tanna v jižní části souostroví. Vlajka byla modrá (moře) se zelenou pěticípou hvězdou uprostřed (ostrov). Iniciátor nezávislosti ostrova A.Fornelli byl uvězněn a odsouzen za vzpouru ke ztrátě občanských práv na ostrově na pět let. (V-I 1,3/1974) Mnohem závažnější hnutí se projevilo odva roky později.

Dne 27.12.1975 vyhlásila tzv. Vrchní rada nezávislost severních ostrovů Espiritu Santo, Aoba, Maewo a Banksových a Torresových ostrovů. Nový stát přijal jméno Nagriamelská federace (Na-Griamel Federation), které je odvozeno od názvu dvou místních rostlin "nagria" a "namele". Hlavním městem byla vyhlášena Tanafa.

Státní vlajku Nagriamelu tvoří modrý list s emblémem státu uprostřed. Emblém tvoří dvě stisknuté ruce - jedna černá a druhá bílá - symbol rasové harmonie a hospodářství volného trhu; za nimi zelené rostliny nagria a namele. Nad emblémem je umístěn název státu NA-CRIAMEL. Vlajka byla navržena v USA. (FB XV:5)

Nutno podotknout, že nagriamelskou nezávislost neuznal zatím žádný stát. Informace o tomto státě nejsou zatím natolik podrobné, abychom mohli posoudit, jde-li o projev širšího národně osvobozenecckého hnutí a nebo jen o vyloženě separatistický pokus několika osob sdružených do Nagriamelské strany, zal. r.1963, která stojí v pozadí této akce a požaduje navrácení země původním obyvatelům.

pf

NOVÉ STÁTNÍ ZNAKY

VIETNAM

V obrazové příloze tohoto čísla uveřejňujeme podobu státního znaku Vietnamské socialistické republiky, jehož popis jsme otiskli v 19. a 20. čísle našeho zpravodaje.

lm

ROVNÍKOVÁ GUINEA

Rovníková Guinea přijala nový státní znak. Jeho přesné vyobrazení dosud neznáme. Časopis Filatelia č. 9/76 přinesl

VIETNAM

ROVNIKOVÁ GUINEA

NA-GRIAMEL

LIDOVÁ FRONTE OSVobození OMÁNU

"PROVINČNÍ KNÍŽECVÍ HUTTOVÝ ŘEKY"

informaci o nových výplatních známkách Rovníkové Guineje, vydaných 25.12.1975. Na hodnotách 3 a 100 ekuele je znak vyobrazen. Tvoří jej několik přes sebe položených zemědělských nástrojů (sekera, krumpáč, motyky apod.). Pod nimi je umístěna několikrát přeložená stuha, patná opět s nápisem UNIDAD, PAZ, JUSTICIA (Jednota, mír, spravedlnost). Nad nástroji je umístěn kohout, kolem něj pak opisem text RESPÚBLICA DE GUINEA ECUATORIAL. Zde je tento text nutnou součástí znaku nám není známo. Obracíme se touto cestou i na filatelisty, kteří by popř. mohli podat informace o barvách znaku. Uvedená změna státního znaku by se měla patrně projevit i na státní vlajce, jejíž součástí byl dosavadní znak.

pf

ZAJÍMAVOSTI

"PROVINČNÍ KNÍŽECTVÍ HUTTOVY ŘEKY"

Na světě existuje celá řada politických útvarů, jejichž existence je z hlediska mezinárodního práva často problematická a sporná. Jsou to většinou různé "soukromé republiky a monarchie", vyhlašované na různých ostrůvcích, farmách nebo dokonce umělých plošinách v moři. Mezi tyto "soukromé státy" patří také Provinční knížectví Huttovy řeky (Hutt River Province Principality), které vyhlásil australský farmář Leonard Casley (nyní kníže Leonard I.) dne 25.4.1970. Stát o rozloze 75 km^2 se nalézá v Západní Austrálii asi 350 mil severovýchodně od Perthu. Vláda Austrálie knížectví zatím de iure neuznala, i když údajně existuje starý australský zákon, který pedoone proklamace nezávislých států umožňuje. Tento "soukromý stát" se projevil samozřejmě i ve vexilogii a heraldice. Zatím se nám podařilo zjistit pouze vzhled znaku. Ten je tvořen zlatě lemovaným červeným štítem kruhového tvaru, ve kterém je žluté, zlatě lemované kruhové pole s modrým emblémem státu. Emblém tvoří navzájem se překryvající stylizované kresby byčí hlavy (symbol dobytkářství), orla s rozepjatými křídly (svoboda) a vah (spravedlnost). Kresba jednotlivých figur je zlatá. V horní části znaku je v opise text "HUTT RIVER PROVINCE", v dolní části červeného pole l-topočet "1970" (rok nezávislosti). K dolní části znaku přiléhá ještě žluté, zlatě lemované pole se zlatým nápisem "INDEPENDENT SOVEREIGN STATE".

pf

VLAJKY SVOBODY

OMÁN

Lidová fronta osvobození Ománu (FTLO) užívá nejen vlajku (Vexilologie 3.19, s.255), ale i emblém, jehož černobílou kresbu přetiskujeme z východosámských novin "Junge Welt". Ten se skládá z mapy jihovýchodní části arabského poloostrova, na níž je položen pochodem zkřížená samopalem. Mapa je lemována mezikružím s iniciálami názvu fronty.

juk

VEXILOLOGICKÉ NÁZVOSLOVÍ

V některém z letosních čísel Vexilologie bude otištěno přepracované znění "Vexilogického názvosloví", jehož autorem je místopředseda našeho klubu dr. Zbyněk Svoboda. Tímto opatřením chceme umožnit nejmladým členům klubu přístup k této nepostradatelné pomůckce každého vexilologa. V dohodě s dr. Svobodou vyzýváme všechny členy, aby své případné připomínky a doplnky k názvosloví zaslali na adresu klubu nebo přímo dr. Svobody.

- jm -

VÝSTŘÍŽKOVÝ ARCHIV NAŠEHO KLUBU

Výbor VK se na své schůzi v prosinci 1976 rozhodl vybudovat výstřížkový archiv jako součást majetku klubu. V tomto archivu se budou ukládat výstřížky z novin a časopisů, které obsahují informace o vlajkách, praporech a státních znacích. Protože předplatné za výstřížkovou službu u Pražské informační služby je dost vysoké, vytvoříme výstřížkový archiv vlastními silami. Obracíme se proto na všechny členy s prosbou o spolupráci: posílejte laskavě na adresu klubu výstřížky i s uvedením názvu novin (časopisu), čísla a data vydání.

mor

VEXILOLOGIE - zpravodaj Vexilogického klubu při Obvodním kulturním domě v Praze 3, Kalinina 20, 130 00 Praha 3. Vychází neperiodicky a je určen pouze členům klubu. Toto číslo připravili ing.J.Martykán, dr.L.Mucha a ing. A. Brožek. Výtvarně spolupracovali J.Klement, ing.M.Kroupa, P. Fojtík a M.N.Vadolský.

c. 22

Únor 1977